

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pkf.I.20.281/2026/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Miholics Ügyvédi Iroda (cím5, ügyintéző: dr. Miholics Krisztián ügyvéd) által képviselt Felperes1 (Cím2) kérelmezőnek – a dr. Németh-Lex Andrea Ráchel bírósági titkár által képviselt Alperes1 (Cím1) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 32.Pk.21.634/2025/13. számú végzése ellen a kérelmezett részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Megállapítja, hogy 15 348 (tizenötezer-háromszáznegyvennyolc) forint meg nem fizetett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

E végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a kérelmező a felperese a kérelmezett előtt 2022. május 25-én 30.G.41.213/2022. számon indult, jelenleg is folyamatban lévő pernek (a továbbiakban: alapügy). A kérelmező a perfelvételi szakban kétszer is megváltoztatta a keresetét, emellett az indítványára a kérelmezett más – közjegyzői nemperes – eljárásban kirendelt szakértőt alkalmaz az alapügyben felmerült szakkérdések megválaszolására.

[2] A kérelmező a kérelmében kérte kötelezni a kérelmezettet 511 600 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére. Hivatkozása szerint az alapügyben eddig eltelt, egészében figyelembe vehető 1279 napos pertartam alapján vagyoni elégtétel illeti meg a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-ának (1) bekezdése alapján.

[3] A kérelmezett az elleniratában kérte a kérelem elutasítását. Hivatkozása szerint az általa a Pevtv. 15. §-ának (3), (4) és (5) bekezdései alapján levonni kért 459 nap miatt az alapügy 820 napos figyelembe vehető időtartama nem haladja meg a vagyoni elégtételre jogosító 30 hónapot. Ennek részeként a 2023. augusztus 31. és október 4. napjai között eltelt 35 nap (a továbbiakban: 1. időtartam) és a 2023. október 5. és november 28. között eltelt 55 nap (a továbbiakban: 2. időtartam) levonása azért indokolt, mert a kérelmező keresetváltoztatásai hátráltatták az eljárás befejezését. A 2024. november 22-től 2025. november 25-ig eltelt 369 nap (a továbbiakban: 3. időtartam) levonását pedig azért kérte, mert ez a szakértői bizonyítással szükségesen együtt járó pertartam, amely bizonyítási módot a kérelmező választotta. A kérelmezett nem terjesztett elő a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdésére vonatkozó jogi indokolást.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzéssel kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 511 600 Ft-ot. Feljogosította a kérelmezőt 15 348 Ft illeték visszatérítésére és megállapította, hogy 15 348 Ft meg nem fizetett eljárási illeték az állam terhén marad.

[5] A végzés indokolásában ismertette a vonatkozó jogszabályi környezetet és megállapította, hogy az alapügy jelen eljárásban érintett időtartama 1280 nap.

[6] Ennek kapcsán pedig nem kellett vizsgálnia, hogy a kérelmezett magatartása mennyiben volt jogszerű vagy felróható, az észszerű idő túllépése ugyanis önmagában megalapozza a szankció alkalmazását, a felelősség csökkentése körében kizárólag a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdéseiben meghatározott okokat lehet figyelembe venni (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.085/2023/2. számú végzése). Kiemelte továbbá, hogy a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése nem teremt az eljárás számított időtartamából történő levonásra alapot adó új okot, kizárólag a kérelmező, illetve a bíróság érdekkörében felmerült elhárítható okok miatti levonásra a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése és a (4) bekezdése ad jogszabályi alapot. (Debreceni Ítéltábla II.Pkf.20.092/2026/2. számú végzése). Előre bocsájtotta azt is, hogy a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdései értelmében a peres eljárás (eljárási szakasz) számított idejéből kizárólag a kérelmező, illetve a bíróság érdekkörében felmerült elhárítható okok miatti levonásra van lehetőség.

[7] Az 1. és 2. időtartamok vonatkozásában kiemelte, hogy a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdéséhez fűzött miniszteri indokolás szerint a kérelmező érdekkörébe tartozó tétlenségi időszakot kell levonni a bírósági eljárás időtartamából. A bírói gyakorlat szerint pedig az észszerű időn belüli befejezéshez való jog kirívó sérelmét jelentené az az értelmezés, amely a törvényesen megengedett eljárási jogok gyakorlását azzal szankcionálná, hogy emiatt csökkentené vagy zárná ki a vagyoni kompenzációt, így nem róható a kérelmező terhére a törvény által engedélyezett perfelvételi nyilatkozatok előterjesztési jogának gyakorlása (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.284/2023/2., Pkf.II.20.254/2024/2. és Pkf.II.20.425/2023/2. számú végzései). A Debreceni Ítéltábla a Pkf.I.20.586/2025/2. számú végzésében kiemelte

azt is, hogy az eljárási jogok törvényi keretek közötti gyakorlása „önmagában” nem minősíthető a fél érdekkörébe tartozónak csak abból az okból, hogy az a pertartam növekedéséhez vezetett (pl. BDT2024. 4843.). Ezért a kérelmezettnek az elleniratában kell feltüntetnie [részletesen levezetnie és alátámasztania a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) – i) pontjainak megfelelően], hogy a fél érintett joggyakorlása nem szolgálta az eljárás gyorsabb előrehaladását; ennek részeként azt is pl., hogy a fél a nyilatkozatok tényleges tartalmára is tekintettel korábban mikor és milyen tartalommal tudta volna megtenni azokat. A Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése szerint ugyanis a bíróság a kérelem és ellenirat tartalmának korlátai között mérlegeli e tényeket és körülményeket, hivatalból nem.

[8] Az elsőfokú végzés (vonatkozó pertörténetet is részletező) indokolása szerint a per tárgyára tekintettel – amely a kérelmezett szerint is bonyolult, összetett szakkérdések vizsgálatát követeli meg –, illetve a keresethalmazatban érvényesített keresetek számára és jellegére figyelemmel nem értékelhető a kérelmező terhére, hogy az alperesi nyilatkozatok tükrében két alkalommal változtatta meg keresetét. Nem eredményezte az eljárás elhúzódását az sem, hogy a kérelmező egyes tárgyalások előtti napon terjesztette elő a keresetváltoztatásokat, mivel az ellenkérelem-változtatás előterjesztésére az alperesnek egyéb esetben is megfelelő határidőt kellett volna biztosítani, amely szintén a tárgyalás elhalasztását eredményezte volna. Ezért ezen időtartamok levonása nem volt indokolt a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján.

[9] A 3. időtartam levonását pedig azért nem találta indokoltnak, mert egyrészt osztotta a kérelmező álláspontját, hogy a közjegyzői nemperes eljárásban kirendelt szakértő szakvéleményének – a fél indítványára történő - felhasználása éppen az eljárás gyorsabb befejezését eredményezheti. A kérelmező eljárás elhúzódásához hozzájáruló eljárási cselekménye, illetve mulasztása hiányában pedig nincs helye a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése szerinti levonásnak. Kitért azonban arra is, hogy a bírói gyakorlat szerint nem vehette figyelembe a kérelmezett által nem hivatkozott tényeket, hanem csak azokat a mulasztásokat vizsgálhatta, amelyek miatt a kérelmezett hivatkozása szerint elvárt volt a kérelmezőtől az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2., Pkf.II.20.003/2023/2. Pkf.II.20.294/2023/2., Pkf.II.20.195/2024/2., és Pkf.II.20.030/2025/2. számú végzések). Mivel a kérelmezett nem adott elő a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdésére történő hivatkozásával kapcsolatosan jogi indokolást, nem jelölt meg olyan kérelmezetti mulasztást, amelynek okán az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése a kérelmezőtől elvárt lett volna, a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján sincs helye ezen időtartam figyelmen kívül hagyásának.

[10] Utalt arra is, hogy a szakértő késedelme nem feleltethető meg a bíróság késedelmének, mulasztásának. Ezzel összefüggésben pedig a kérelmezett esetlegesen célszerűtlen pervezetése, a szakértő szankcionálásának elmaradása (pénzbírság, díjcsökkentés) összességében nem az eljárás elhúzódása miatti kifogással, hanem az eljárás szabálytalansága miatti kifogással lett volna orvosolható, ez azonban közömbös a Pevtv. 15. §-a (4) bekezdésének alkalmazása szempontjából. A szakvélemény késedelmes előterjesztése eredményezett az eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartamot, azonban az sem a kérelmező, sem a kérelmezett részéről nem volt elhárítható, ezért nincs lehetőség ezen időtartam levonására (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.083/2023/2. számú végzése).

[11] Mindezek miatt a kérelemnek megfelelően marasztalta a kérelmezettet. Kitért arra is, hogy a felek nem érvényesítettek „perköltségigényt”, továbbá indokát adta az illetékel összefüggő döntésének is.

[12] A kérelmezett a fellebbezésben kérte az elsőfokú végzés megváltoztatását és a kérelem elutasítását.

[13] Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a 3. időtartam kapcsán amellet, hogy osztotta a kérelmező álláspontját, nem fejtette ki az érveit a Pevtv. 15. §-ának (3) és (5) bekezdései alapított előadása kapcsán. Amellet, hogy kifejezetten vitatta az elsőfokú végzés indokát, mivel ahogy az alapügy, de a bírói gyakorlat is példázza, a közjegyzői előzetes bizonyítási eljárás során lefolytatott szakértői bizonyítás a bonyolult, összetett szakkérdés vizsgálatának a szükségessége esetén általában az arra alapított peres eljárás elhúzódását eredményezi. A szakvélemény kiegészítése, illetve az annak során sem kiküszöbölhető aggályossága folytán az új szakértő kirendelése óhatatlanul hosszabb időigényű, mintha a szakértő kirendelésére a polgári perben került volna sor. Az elsőfokú bíróság ezért megsértette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. §-ának (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét, amely azonban az indokolás kiegészítésével orvosolható.

[14] Az 1. és 2. időtartamok vonatkozásában fenntartotta, hogy az alapügyben eljáró bíróságnak nem állt módjában a kitűzött tárgyalásokat megelőzően megvizsgálni a kérelmező kétszeri keresetváltoztatását, és az ellenirátában is rámutatott, hogy a két keresetváltoztatás előterjesztésének időpontja között az eljárás iratainak a tanúsága szerint nem történt olyan nyilatkozat, nem volt olyan eljárási cselekmény, amely a második keresetváltoztatás iránti kérelem előterjesztésének időpontját indokolta volna. A kérelmező Pp. 3. §-ának és 4. §-a (1) bekezdésének megfelelő eljárása esetén megelőzhető lett volna, hogy a jogvita kereteinek tisztázása elhúzódjon. Maga sem a keresetváltoztatás eljárási jogát vitatta, hanem hogy a bírói gyakorlat alapján vizsgálni kell, hogy az előterjesztésük időpontja megfelel-e a jogszabályhelyeknek és a jóhiszeműség követelményének. Az elsőfokú bíróság továbbá tévesen és iratellenesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy az, hogy az alperesnek egyéb esetben is megfelelő határidőt kellett volna biztosítani, szintén a tárgyalások elhalasztását eredményezte volna. Ezt a körülményt ugyanis az elsőfokú bíróság a két megjelölt tárgyalás tekintetében nem is vizsgálta, arra a végzés indokolásában nem tért ki.

[15] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében kérte az elsőfokú végzés indokai alapján történő helybenhagyását. Hivatkozása szerint is a végzés indokolásának esetleges hiányossága pótolható a másodfokú eljárásban. Ecsetelte továbbá a más eljárásban kirendelt szakértő alkalmazásának gyakorlati előnyeit és kitért a keresetváltoztatáshoz való jogának jogszabályi alapjaira is.

[16] A fellebbezés megalapozatlan.

[17] Az elsőfokú bíróság feltárta az ügy elbírálásához szükséges tényállást, és helytállóan következtetett a kérelem megalapozottságára. Döntésének indokaival az ítéltábla – a fellebbezés és az arra tett észrevétel korlátai között – egyetértett, amely indokok szükségtelen megismétlése nélkül csak a fellebbezésben foglaltak miatt utal a következőkre.

[18] Elöljáróban annak a rögzítése szükséges, hogy a másodfokú eljárás nem az elsőfokú eljárás megismétlése, mivel az ítéltáblának a másodfokú eljárás során a fellebbezést kell felül- és az elsőfokú határozatot elbírálnia, nem pedig pl. az elleniratot. Ezért a már az 1952. évi Pp. rendelkezései alapján is kialakult (pl. BH2016. 173.), de a Pp. hatálya alatt is következetes bírói gyakorlat szerint (pl. Kúria Pfv.VI.24.583/2022/6. számú határozat) a fellebbező félnek a fellebbezésben kell feltüntetnie – egyebek mellett – a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének b) és d) pontjai körében, hogy a másodfokú bíróság milyen okból változtassa meg az elsőfokú határozat kifogásolt rendelkezését, illetőleg melyek azok az anyagi és/vagy eljárási jogszabálysértések, amelyekre a fellebbezést alapítja. A Pp. 370. §-a (1) bekezdésének 2. mondata értelmében ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre korlátainak minősülnek a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ezért a fellebbező félnek az a fellebbezésben tett előadása, hogy fenntartja az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, vagy visszautal azokra, nem pótolja annak az anyagi vagy eljárási szabálysértésnek a megjelölését, amelyre a fellebbezést alapítja (pl. BDT2021. 4397.). Mindezek miatt a kérelmezett ellenirata nem része a fellebbezésnek, ezért az ítéltábla kizárólag a fellebbezésben feltüntetettek alapján bírálhatta el a fellebbezést.

[19] Mindezeknek különösen a 3. időtartam kapcsán hivatkozottaknak volt jelentősége. A kérelmezett ugyanis bár állította, hogy az elsőfokú végzés nem tartalmaz indokolást az általa a Pevtv. 15. §-ának (3) és (5) bekezdései körében, nem jelölte meg, hogy mely az elleniratában kifejtett érvelésére kíván hivatkozni, és az elsőfokú végzés indokolása azok vonatkozásában mennyiben minősül hiányosnak. E hiányos tartalmú fellebbezés iratellenes hivatkozásával szemben ugyanakkor az elsőfokú végzés indokolásának [51] bekezdése – a bírói gyakorlat felhívásával - részletezi, hogy a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése nem teremt az eljárás számított időtartamából történő levonásra alapot adó új okot. Az ugyancsak iratellenes (egyben ellentmondásos) hivatkozásával szemben pedig az elsőfokú végzés indokolása egyrészt a fellebbezésben is idézett [61] bekezdésben rögzítettek szerint tartalmaz a Pevtv. 15. §-a (3) bekezdése alkalmazhatóságának mellőzésére vonatkozó indokot, amely mellett az indokolás [52] és [64] bekezdései kitérnek a szakértő mint a kérelmezőtől és a kérelmezettől a Pevtv. viszonyrendszerében független perbeli szereplő magatartásának mikénti értékelésére is. Az indokolás [50] bekezdése továbbá azt is rögzíti, hogy az elsőfokú bíróságnak nem kellett vizsgálnia, hogy a kérelmezett magatartása (akár a szakértői bizonyítás terén) mennyiben volt jogszerű vagy felróható, mert az észszerű idő túllépése önmagában megalapozza a vagyoni elégtételt, és csak a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdéseiben meghatározott okokat lehet figyelembe venni. Amellett ezért, hogy az elsőfokú bíróság – a fellebbezés szabta korlátok

mellett – eleget tett az indokolási kötelezettségének, a kérelmezett fellebbezése pedig az előzőek szerinti megállapításokat nem is támadta, a fellebbezés e vonatkozásban a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése alapján nem lehetett alkalmas az elsőfokú végzés megváltoztatására. A Pp. 370. §-a (1) bekezdésének első mondata szerint ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)–(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja.

[20] Az ítéltábla mindezekről függetlenül utal a fellebbezésben foglaltak alapján arra is, hogy a Pp. 306. §-ának (1) bekezdése lehetővé teszi, hogy a bizonyító fél a más eljárásban kirendelt szakértőnek a szakkérdés tárgyában készített szakvéleménye felhasználását indítványozza. Ezt a jogszabályi rendelkezést pedig nyilvánvalóan nem írhatja felül a kérelmezett által állított gyakorlat az ilyen típusú szakértői bizonyítás időszerűségével/megalapozottságával kapcsolatban. A teljesség kedvéért az ítéltábla utal ugyanakkor arra is, hogy a Pp. 306. §-ának (2) bekezdése szerint a bizonyítás e típusa a fél kérelme alapján nem automatikus, hanem a bíróság, jelen esetben a kérelmezett ad/adott helyt az indítványnak, azaz nem a kérelmező, hanem a kérelmezett rendelkezett e bizonyításról annak ellenére, hogy azt – a fellebbezésben foglaltak szerint – nem tartja célszerűnek, azaz e bizonyítás állított elhúzódása nem a kérelmező, hanem a kérelmezett érdekkörében jelentkezett. A Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése értelmében ugyanakkor a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz időtartamába az az eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam nem számítható bele, amely a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el.

[21] Az 1. és 2. időtartamokat érintő fellebbezés körében pedig ugyancsak szükségtelenül meg nem ismételve az elsőfokú végzés – fellebbezési korlátok között – helytálló, a kialakult bírói gyakorlaton alapuló indokait az ítéltábla csak az alábbiakat hangsúlyozza. A kérelmezett sem vitatta, hogy a kérelmező az alapügy perfelvételi szakában jogosult volt megváltoztatni a keresetét, hanem arra hivatkozott, hogy az nem felel meg a Pp. több alapelvének sem. Miként azonban az elsőfokú végzés fellebbezésben nem támadott indokolása is rögzíti (indokolás [4] és [58] bekezdései) a keresetváltoztatásokra az alperesi nyilatkozatok „tükrében” került sor, és a fellebbezés hivatkozásával ellentétben nemcsak az első, hanem a második, 2023. október 4-i keresetváltoztatást is megelőzte az alapügy alperesének több (36. és 37. sorszám alatti) nyilatkozata. Bár a kérelmezett arra alappal hivatkozott, hogy az eljárási jogok (így a keresetváltoztatás) rendeltetésellenes gyakorlása felvetheti a Pevtv. 15. §-a (3) bekezdésének alkalmazását, az elsőfokú bíróság által – a bírói gyakorlatra (Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.586/2025/2. számú végzése) utalással – helytállóan rögzítettek szerint ehhez a kérelmezettnek az elleniratban fel kell tüntetnie [részletesen levezetnie és alátámasztania a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) – i) pontjainak megfelelően], hogy a fél érintett joggyakorlása mennyiben és milyen okból nem szolgálta az eljárás gyorsabb előrehaladását. A jelen esetben a kérelmezettnek ehhez azt kellett volna részleteznie az elleniratában, hogy a kérelmező első és második keresetváltoztatásának tartalmi módosulásai – összevetve az alapügy perfelvételi szakában addig rendelkezésre álló alperesi védekezéssel és egyéb peradatokkal – korábban mikor és mennyiben lettek volna megtehetőek, és ez alapján mennyiben és milyen okból állapítható meg a kérelmező rendeltetésellenes joggyakorlása, és az ténylegesen miként érintette a pertartamot. A kérelmezett azonban mindezeket nem tüntette fel az elleniratában, csak hogy ennek a vizsgálata szükséges, mert álláspontja szerint a kérelmező nem törekedett a jogvita

koncentrált befejezésére. A Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése szerint azonban a bíróság a kérelem és ellenirat tartalmának korlátai között mérlegeli e tényeket és körülményeket, hivatalból nem. Mivel a kérelmezett ilyen többlettényállási elemet nem adott elő és nem igazolt, az ezzel összefüggő fellebbezése is alaptalan volt.

[22] Mindezekhez képest nem volt érdemi jelentősége, azonban a fellebbezés alaptalanul sérelmezte az elsőfokú végzés ellenkérelem-változtatásra mint a tárgyalás elhalasztására okot adó körélményre vonatkozó érvelését is. Az ugyanis a fentiekbe illeszkedve arra vonatkozott, hogy a kérelmezett által kimutatott esetleges kérelmezői késlekedés (azaz egy esetlegesen kimutatható korábbi keresetváltoztatás) esetében is számolni kellett volna annak az időszükségletével – különösen a 2023. augusztus 31-t megelőző ítélkezési szünet miatt –, hogy az alapügy alperese a keresetváltoztatás tárgyalást megelőző megismerésének ideje függvényében mikor terjeszthetett volna elő ellenkérelemváltoztatását, és ez miként befolyásolta a pertartamot, különösen annak a fényében, hogy a kérelmezetti bíróság az alapügy iratai szerint eleve legalább 2023. október 23-ig „programozta” a perfelvételi szakot (alapügy 27/II. sorszámú kitűző végzése).

[23] Az ítéltábla mindezek alapján helybenhagyta az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[24] Bár a kérelmező a másodfokú eljárás során is pernyertes lett, azt követően, hogy az elsőfokú eljárás során nem számított fel eljárási költséget, azt a másodfokú eljárásban nem megfelelően tette meg. A jogi képviselőjével kötött megbízási szerződés (kivonata) alapján ugyanis úgy érvényesített 80 000 Ft + áfa ügyvédi munkadíjat, hogy a megbízási szerződés 3., illetőleg 3.1. pontjainak e kivonatból megismerhető része szerint ezt az összeget „a nemperes eljárás kezdeményezéséért, a kérelem elkészítéséért és annak az illetékes bírósághoz történő benyújtásáért, valamint a jogi képviseletnek a kérelem benyújtását követő nemperes eljárásban történő ellátásáért” határozták meg. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint ugyanakkor az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként a fél és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj összegét számíthatja fel. A becsatolt kivonatból azonban nem állapítható meg, hogy kikötötte-e ügyvédi munkadíjat a másodfokú eljárásra, ha igen, és az a kivonatolt rendelkezés részét képezi, az ott meghatározott 80 000 Ft + áfa mely része vonatkozik a másodfokú eljárásra. Mivel az eljárási költség illetén felszámítása nem felel meg a Pp. 81. §-ának (2) bekezdésében foglaltaknak, az ítéltábla mellőzte a kérelmezett marasztalását a kérelmező eljárási költségében [Pp. 82. §-ának (3) bekezdése].

[25] A fellebbezési illeték a kérelmezett illetékmentessége miatt a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján marad az állam terhén.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k.
bíró